

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **MUDr. Z. M.**
bytem X
zastoupen advokátem prof. JUDr. Ivo Telcem, CSc.
sídlem Solniční 14, Brno

proti
žalované: **Česká lékařská komora**
sídlem Lužická 419/14, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 6. 2019, č. j. X

takto:

I. Rozhodnutí Čestné rady České lékařské komory ze dne 14. 6. 2019, č. j. X **se zrušuje a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám prof. JUDr. Iva Telce, CSc., sídlem Solniční 14, Brno.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím Čestná rada České lékařské komory (dále jen „Čestná rada ČLK“), uznala žalobce vinným ze spáchání disciplinárního provinění proti povinnostem člena České lékařské komory (dále jen „ČLK“), stanoveným v § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., České národní rady o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře (dále jen „zákon o ČLK“) a podle § 7 odst. 2 písm. a) Stavovského předpisu č. 1 ČLK – Organizačního řádu ČLK, jehož se měl žalobce dopustit tím, že jako praktický lékař pro děti a dorost v Podivíně v období od 11. 12. 2014 do 6. 11. 2015 nepostupoval na náležité odborné úrovni při provádění povinného očkování pacientky A. N., nar. X, a to tak, že dne 11. 12. 2014 buď nesprávně aplikoval, anebo neprovedl vůbec očkování vakcínou Infanrix Hexa, aniž by navíc dále bylo pokračováno v očkování touto vakcínou ve stanoveném časovém harmonogramu, dále dne 3. 2. 2015 buď nesprávně aplikoval, anebo neprovedl vůbec očkování vakcínou Priorix, dále dne 6. 11. 2015 buď nesprávně aplikoval, anebo neprovedl vůbec očkování vakcínou Hexacima, přičemž šlo navíc o nepřislušnou vakcínu a v pozdním termínu, přičemž ve zdravotnické dokumentaci a v rozvaze lékaře absentovalo jakékoli opodstatnění k této odchylce od standardního postupu, tedy nestanovil individuální očkovací plán pro pacientku, který by zaznamenal do zdravotnické dokumentace a který by reflektoval stávající situaci, a naopak do zdravotnické dokumentace a očkovacího průkazu zaznamenal provedená očkování nepřislušnou vakcínou a v nepřislušných termínech, a dále vydáním nedatovaného potvrzení, přijatým mateřskou školou dne 2. 3. 2015, pro účely umístění pacientky do této mateřské školy nepravdivě uvedl, že je pacientka řádně očkována, čímž porušil § 45 odst. 1 ve spojení s § 4 odst. 5 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování. Za popsané provinění uložila Čestná rada ČLK žalobci disciplinární opatření podle § 18 odst. 3 písm. b) zákona o ČLK, a to podmíněné vyloučení z ČLK se zkušební dobou v trvání 1 roku.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

2. Žalobou odeslanou soudu dne 26. 9. 2019 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Čestné rady ČLK. Žalobní body soud stručně shrnuje takto:
 - a) Čestná rada ČLK rozhodla v nesprávném obsazení, neboť se rozhodování účastnilo jen 8 jejích členů, ačkoli dle § 18 odst. 2 zákona o ČLK má Čestná rada ČLK členů 9;
 - b) rozhodnutí obsahuje nesprávné poučení o opravném prostředku;
 - c) aťahováním věci k rozhodnutí v prvním stupni Čestnou radou ČLK bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces, neboť byl zbaven možnosti odvolání;
 - d) byl porušen § 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť stížnost otce nezhl. dítěte v rámci jeho sporů s matkou dítěte umožňovalo smírné odstranění rozporů;
 - e) Čestná rada ČLK zatížila řízení procesní vadou, když nevyřídila stížnosti žalobce na nevhodné chování úřední osoby při jednání 14. 6. 2019 a stížnosti na další porušení zákona ze 7. 2. 2019;
 - f) Čestná rada ČLK zaměnila svědky, tudíž byl žalobce zkrácen na právu klást svědkovi otázky;
 - g) členka Čestné rady ČLK, dr. T., položila svědkyni sugestivně kapciózní otázku;
 - h) neustanovením znalce k posouzení odborných otázek porušila Čestná rada ČLK § 56 správního řádu. U prof. P. není zřejmé, zda se jedná o posouzení Ministerstvem

zdravotnictví nebo posouzení soukromého spolku a znalecké posudky MUDr. P. neodpovídají § 56 správního řádu, neboť byly objednány stěžovatelem a znalkyně nevyšetřila dítě;

i) Čestná rada ČLK rozhodla v rozporu s obsahem spisu a nesprávně hodnotila důkazy, neboť

- důkazy svědčící ve prospěch žalobce neprovedla nebo předem dehonestovala jejich původce,

- v rozhodnutí hovoří o znalcích, ačkoli jediným znalcem byla MUDr. P., která však nevyšetřila dítě, nýbrž vycházela ze zprávy prof. L., který věc toliko e-mailem konzultoval toliko na základě informací selektovaných otcem dítěte, který je v soudním sporu s jeho matkou,

- vycházela z (vzájemně rozporných) hodnocení teoretických lékařů, nikoli z individuálního posouzení konkrétní pacientky klinickým lékařem,

- nesprávně zhodnotila výsledky vyšetření včetně hladin protilátek i proti dávivému kašli, které nebyly stanoveny ani k tomu příslušným testem;

j) Čestná rada ČLK nemístně politizovala proces hodnocením spolku R.;

k) Čestná rada ČLK v pochybnostech nerozhodla dle zásady in dubio pro reo;

l) Čestná rada ČLK nevyslechla očitého svědka (zdravotní sestru), ačkoli takový důkaz nelze při existenci odporujících si vyjádření považovat za nadbytečný;

m) Čestná rada ČLK apriorně, paušálně a spekulativně hodnotila nestrannost navržených svědků;

n) Čestná rada ČLK nesprávně kvalifikovala skutek;

o) návrh na zahájení disciplinárního řízení ze dne 3. 12. 2015 trpí vadami (nejasnosti, duplicity, vágnost, absence vytýkaných konkrétních ustanovení), tudíž jde od počátku o nezákonnost.

3. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl. Předně namítla nedostatek své pasivní legitimace z důvodu, že právní subjektivita náleží toliko ČLK jako takové, nikoli jejím orgánům. K žalobním bodům uvedla, že dle § 2 odst. 4 Jednacího řádu ČLK, vydaného na základě zmocnění v § 15 odst. 2 písm. a) zákona o ČLK, je orgán ČLK usnášeníschopný, je-li přítomna nadpoloviční většina jeho členů, a jeho rozhodnutí je platné, hlasovala-li pro něj nadpoloviční většina jeho členů, přičemž obě podmínky byly splněny. Poučení o oprávněm prostředku bylo souladné se zákonem, což vyplývá i z usnesení soudu ze dne 9. 10. 2019. Atrahování věci k rozhodování Čestnou radou ČLK v prvním stupni nelze považovat za nezákonné, neboť je zakotveno v Disciplinárním řádu ČLK (dále jen „DŘ“), jehož existenci předpokládá zákon. Žádný předpis neukládá disciplinárním orgánům ČLK ustanovit znalce k posouzení odborných otázek, odborná vyjádření byla tudíž k posouzení věci dostatečná. Tvrzení žalobce o „odsouzení předem“ se neopírají o konkrétní skutečnosti. Důkazy hodnotila Čestná rada ČLK pečlivě a shledala-li některé důkazy nadbytečnými, zdůvodnila proč. Právní kvalifikace je dostatečně uvedena ve výrokové části a plně koresponduje s odůvodněním. Návrh na zahájení disciplinárního řízení ze dne 3. 12. 2015 vydaný Revizní komisí OS ČLK v Břeclavi má veškeré náležitosti.

4. Žalobce v replice uvedl, že žalovaná je označena v žalobě správně, neboť žalovaným je dle s. ř. s. správní orgán, nikoli zájmová veřejnoprávní korporace jako taková. Naopak namítl, že vyjádření k žalobě bylo podepsáno „za právní kancelář ČLK“, a tudíž není zřejmé, zda

se jedná o podání učiněné osobou oprávněnou jednat za správní orgán. Dále namítl rozpor mezi nahrávkou jednání ve věci a jeho písemným přepisem, který nezahrnuje zejména ústní podání lékařského zástupce žalobce prof. MUDr. T. Pochybnosti o spravedlivosti procesu plynou z toho, že Čestná rada ČLK ve vícero případech porušila zákon v jeho neprospěch.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání.
6. Krajský soud se předně zabýval otázkou pasivní legitimace žalované. Vycházel přitom z § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech v oblasti veřejné správy (dále jen "správní orgán")*. Citované ustanovení tedy výslovně označuje za správní orgán pouze „orgán moci výkonné“ a „orgán územního samosprávného celku“ (což ČLK není), a následně pod legislativní zkratku „správní orgán“ řadí mj. *„právnickou osobu, pokud jí bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech v oblasti veřejné správy“*, tj. právnickou osobu jako takovou, nikoli orgán této právnické osoby. To je právě případ profesních komor, tedy i ČLK (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2005, č. j. 1 As 21/2004-38). Disciplinární pravomoc svěřuje sice zákon o ČLK konkrétním orgánům ČLK, a to čestným radám okresních sdružení ČLK a Čestné radě ČLK, to však neznamená, že tím zákon utváří automaticky samostatný správní orgán. Určuje-li zákon o ČLK, který orgán v rámci subjektu veřejné správy, jímž je ČLK jako taková, plní určitou pravomoc, jedná se toliko o úpravu funkční příslušnosti. Správní soudy tudíž za správní orgán pasivně legitimovaný v řízeních o žalobách proti rozhodnutím orgánů ČLK považují ČLK jako takovou (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 36).
7. Z výše uvedeného plyne, že žalobce označil žalovaného nesprávně. To však není důvodem pro zamítnutí žaloby. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu náleží postavení žalovaného dle § 69 s. ř. s. správnímu orgánu, jenž vydal žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaný tak není určen tvrzením žalobce, nýbrž kogentně přímo zákonem (usnesení RS NSS 5 Afs 16/2003-56, srov. též usnesení NSS Nad 45/2014-47) a je povinností soudu, aby bez ohledu na to, koho žalobce označil jako žalovaného, jednal v řízení jako s žalovaným s tím, komu toto postavení skutečně náleží. Krajský soud proto za žalovanou v záhlaví rozsudku označil v souladu s § 69 s. ř. s. ČLK. Písemné vyjádření k žalobě učinila za ČLK osoba pověřená k jednání před soudem prezidentem ČLK, tj. v souladu s § 33 odst. 4 s. ř. s.
8. Dále krajský soud ve vztahu k žalobnímu bodu b) zdůrazňuje, že úkolem správního soudnictví je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob zasaženým jednáním veřejné správy. Žaloba byla žalobcem podána včas, a proto se soud nezabýval obsahem poučení o opravném prostředku, jehož se žalobci v napadeném

rozhodnutí dostalo, neboť obsah tohoto poučení neměl na využití práva žalobce podat žalobu ve správním soudnictví žádný vliv.

9. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující skutečnosti v chronologickém sledu:

- 2. 10. 2015 byla žalované doručena stížnost MUDr. P. N. na způsob vyšetření jeho dcery A. žalobcem dne 1. 10. 2014;
- 12. 10. 2015 MUDr. N. v doplnění stížnosti uvedl, že žalobce provedl očkování nezl. A. hexavakcínou, a vakcínou Priorix v rozporu s doporučenými postupy, a to nesprávnou vakcínou, v nesprávnou dobu, bez konzultace, ačkoli se jednalo o složitý a netypický případ, nestanovil nezl. A. očkovací kalendář, čímž došlo k prodlevě s očkováním, vakcínu aplikoval pravděpodobně nesprávně, či vůbec, dále nedbale a nesprávně vedl zdravotnickou dokumentaci nezletilé a poskytl o jejím očkování nepravdivou informaci mateřské škole. Ke stížnosti MUDr. N. přiložil řadu vyjádření, výsledků laboratorních vyšetření a dalších podkladů včetně znaleckého posudku MUDr. M. P., Ph.D.;
- 14. 10. 2015 rozhodl pověřený člen Revizní komise ČLK, že stížnost přijímá a předává k řešení Revizní komisi okresního sdružení lékařů ČLK v Břeclavi;
- 17. 11. 2015 byla stížnost nejpozději doručena žalobci, neboť tímto dnem datoval své vyjádření k ní. Stížnost označil za neoprávněnou;
- 3. 12. 2015 podala revizní komise Čestné radě okresního sdružení lékařů ČLK v Břeclavi (dále jen „Čestná rada OS“) proti žalobci návrh na zahájení disciplinárního řízení pro disciplinární provinění, jehož se měl dopustit tím, že *„postup při očkování dítěte – A. N., nar. X, nebyl správný“*. V odůvodnění návrhu revizní komise uvedla: *„Obsahem stížnosti, adresované České lékařské komoře je: 1) nesposkytnutí náležité zdrav. péče a jejího zanedbání ve věci očkování v rozporu s vyhláškou 537/2006, 2) neposkytnutí náležité zdravotní péče a způsobení prodlení ve věci očkování, 3) podezření na nesprávnou aplikaci nebo neaplikování vůbec, 4) nedbalé provedení vyšetření, 5) nedbalé vedení dokumentace, 6) vystavení nepravdivé lékařské zprávy, 7) neznalost postupu lege artis, 8) porušení Etického kodexu.“* Dále revizní komise uvedla: *„RK dává částečně za pravdu stěžovateli v bodech 1, 2, 7 a 8. V ostatních bodech se provinění neprokázalo. Ad 3/ nelze prokázat. Ad 4/ standardní vyšetření. Ad 5/ standardní vedení dokumentace. Ad 6/ neprokázání, protože existuje dodatek, ve kterém upozorňuje na neúplné očkování vedení školky. K bodům 1, 2, 7, 8 je možno vyjádřit se souhrnně, protože jsou spolu propojeny. Předem je nutno zdůraznit, že MUDr. M. převzal dítě do péče 1. 10. 2014. Již v této době ale již bylo dítě nestandardně očkováno jen proti tetanu a nebylo započato s hexavakcínou. Na tom se zcela jistě podílel i stěžovatel MUDr. N., který alespoň dle tvrzení matky, byl u očkování u MUDr. K. přítomen. Zde vidíme i pochybení MUDr. K., která měla skutečnost o tom, že není očkováno standardně nahlásit příslušnému orgánu. Matka dítěte paní D., které je svěřeno dítě do péče, naopak zcela důvěřuje MUDr. M. a sama si ho vybrala jako svého ošetřujícího lékaře. Je prokázáno, že MUDr. M. navázal kontakt s MUDr. J. ohledně navržení očkovacího schématu u takto problematického stavu, ale komunikace mezi lékaři nebyla efektivní. Na druhou stranu posudek MUDr. P. hovoří jednoznačně o tom, že očkování nebylo provedeno lege artis a dítě tedy nelze považovat za řádně a správně proočkovévané.“*
- 14. 12. 2015 byl návrh na zahájení disciplinárního řízení doručen žalobci;

- 15. 12. 2015** obdržela návrh na zahájení disciplinárního řízení Čestná rada OS;
- 19. 1., 26. 1. a 1. 2. 2016** byla ČLK doručena další písemná vyjádření MUDr. N.;
- 2. 2. 2016** bylo ČLK doručeno vyjádření žalobce. 2. 2. 2016, který namítl vadnosti posudku MUDr. M. P., Ph.D. (nepřípustné posouzení právní otázky znalcem), uvedl, že zdravotní službu poskytl na náležité odborné úrovni, tj. podle pravidel vědy, avšak s odchýlením se od uznávaných medicínských postupů s ohledem na nutné zohlednění vadného „předočkování“ a s respektem k individualitě pacientky, tj. způsobem, který ve smyslu Etického kodexu ČLK považoval za nejvýhodnější pro pacientku, dále namítl, že Revizní komise OS ČLK v Břeclavi v návrhu na zahájení disciplinárního řízení akcentovala jen znalecký posudek, aniž by zohlednila okolnosti případu, zdůraznil, že otec nezletilé v rozporu s rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 9. 10. 2014, č. j. 23 Nc 119/2013-199 nezajistil doočkování nezl. A. a naopak žalobce jednal v souladu s tímto rozsudkem. K podání doložil řadu listin k důkazu;
- 4. 2. 2016** proběhlo před Čestnou radou OS ústní jednání;
- 8. 2. 2016** vydala Čestná rada OS rozhodnutí č. 15/55-001/0878, jímž uznala žalobce podle § 10 odst. 2 písm. a) DŘ nevinným s tím, že v návrhu uvedeného disciplinárního provinění se nepochybně nedopustil;
- 2. 3. 2016** podal stěžovatel MUDr. N. proti rozhodnutí Čestné rady OS odvolání (námitku) k Čestné radě ČLK, které posléze doplnil dne 21. 3., 8. 4., 4. 5., 9. 5. a 7. 6. 2016 dalšími podáními a podklady;
- 20. 6. 2016** požádala Čestná rada ČLK o odborný posudek Vědeckou radu ČLK;
- 18. 7., 10. 10., 21. 10., 10. 11. a 19. 12. 2016** byla Čestné radě ČLK doručena další podání stěžovatele MUDr. N. společně s dalšími podklady;
- 21. 12. 2016** byl Čestné radě ČLK doručen posudek Vědecké rady ČLK č. 45/2016, jehož závěrem bylo, že „vzhledem k nestandardnímu postupu od počátku této kauzy, a to především ze strany rodičů, se nelze jednoznačně vyjádřit, že celý postup splňoval podmínky nesprávné lékařské praxe“;
- 13. 2., 19. 4. a 8. 6. 2017** byla Čestné radě ČLK doručena další podání MUDr. N.;
- 8. 9. 2017** se uskutečnilo u Čestné rady ČLK ústní jednání;
- 9. 9. 2017** vydala Čestná rada ČLK rozhodnutí č. j. 15/55-001/0878, jímž rozhodnutí Čestné rady OS ze dne 8. 2. 2016 s odkazem na § 14 odst. 1 písm. a) DŘ zrušila a vrátila jí věc zpět k novému projednání a rozhodnutí s odůvodněním, že odborné posudky a obsah výpovědi žalobce momentálně nasvědčují tomu, že žalobce nejednal na náležité odborné úrovni a očkování nezl. A. neprovedl, anebo je provedl zcela nesprávně. Čestná rada ČLK uložila Čestné radě OS, aby vzala v úvahu všechna odborná vyjádření a výsledky řádně provedeného očkování nezl. na jiném pracovišti;
- 29. 11. 2017** se uskutečnilo u Čestné rady OS ústní jednání;
- 6. 12. 2017** vydala Čestná rada OS rozhodnutí č. 15/55-001/0878, jímž opět uznala žalobce podle § 10 odst. 2 písm. a) DŘ nevinným s odůvodněním, že žalobce provedl očkování nezl. A. s plným respektem k individualitě pacientky a od postupu určeného legislativou se odchýlil z objektivních důvodů, a tudíž se disciplinárně neprovinil;
- 27. 12. 2017** podal MUDr. N. proti rozhodnutí Čestné rady OS námitku k Čestné radě ČLK, kterou obsáhle doplnil dne 30. 1. 2018 o další argumentaci a podklady;

28. 2. 2018 se k námitce vyjádřil žalobce;
24. 4. 2018 stěžovatel MUDr. N. znovu doplnil námitky a doložil další podklady;
14. 4. 2018 vydala Čestná rada ČLK rozhodnutí č. j. 15/55-001/0878, jímž rozhodnutí Čestné rady OS ze dne 6. 12. 2017 zrušila s odkazem na § 14 odst. 1 písm. c) DŘ s odůvodněním, že Čestná rada OS vycházela jen z důkazů předložených žalobcem a pominula protichůdné závěry dalších odborníků, dále vytkla Čestné radě OS, že se nezabývala kvalitou zdravotnické dokumentace a evidentně lživým potvrzením o provedeném očkování pro mateřskou školu. Čestná rada ČLK dále uvedla, že vzhledem k závažnosti případu spočívající v celospolečenském dopadu porušování povinnosti řádně očkovat, převádí řízení dle § 14 odst. 1 písm. c) DŘ před Čestnou radu ČLK;
20. 7. 2018 podal žalobce námitku podjatosti pověřené členky Čestné rady ČLK MUDr. Ť., navrhl doplnit dokazování a vytkl nerespektování posudku Vědecké rady ČLK;
30. 7. 2018 bylo Čestné radě ČLK doručeno podání žalobce, v němž uvedl, že vzhledem k nepřehlednosti četných podání MUDr. N. a rozsáhlosti spisu žádá o zaslání přesného, srozumitelného a úplného obvinění, se kterým by se rád seznámil s dostatečným předstihem, neboť z dosavadní nepřehledné dokumentace není s to ani rozlišit, co je mu konkrétně kladeno za vinu a co jsou pouze argumenty na podporu tohoto obvinění;
1. 8. 2017 odpověděla Čestná rada ČLK žalobci, že budou projednávána pouze obvinění uvedená v návrhu na zahájení disciplinárního řízení;
27. 8. 2018 rozhodl předseda Čestné rady ČLK o nepodjatosti MUDr. Ť.;
24. 9. 2018 žalobce namítl neodůvodněnost převedení věci před Čestnou radu ČLK, porušení práva na spravedlivý proces, nesprávné hodnocení důkazů a neprovedení navržených důkazů, 7. 10. 2018 učinil další písemné vyjádření a 9. a 12. 10. 2018 předložil další důkazy;
12. 10. 2018 se uskutečnilo u Čestné rady ČLK ústní jednání;
13. 10. 2018 vnesl žalobce námitku proti postupu při ústním jednání;
7. 2. 2019 vznesl žalobce námitky proti způsobu výsledku svědků při jednání, 29. 5. 2019 opětovnou námitku podjatosti MUDr. Ť. a 6. 6. 2019 se opětovně obsáhle vyjádřil;
14. 6. 2019 vydala Čestná rada ČLK žalobou napadené rozhodnutí, jímž uznala žalobce vinným z disciplinárního provinění a uložila mu disciplinární opatření.
10. Jedním z principů, na kterých je soudní přezkum rozhodnutí založen, je přezkum jen v mezích žalobních bodů. Soud se může zabývat jen takovými žalobními body (důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí), které žalobce v žalobě uplatnil (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Z pravidla vázanosti krajského soudu žalobními body však existují výjimky, mezi něž zařadila judikatura i zánik odpovědnosti za správní delikt v důsledku prekluze. K prekluzi práva příslušného orgánu projednat správní delikt přihlíží správní soud ex offio (z úřední povinnosti) i bez žalobní námitky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010-134). Delikty členů profesních komor jsou specifickou skupinou správních disciplinárních deliktů, které patří mezi správní delikty v širokém smyslu (viz např. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2216, s. 302). Na řízení o nich se až na výjimky subsidiárně použije správní řád, a tudíž je třeba na ně vztáhnout i judikaturní závěry týkající se obecných otázek správního trestání. S ohledem na uvedené (a délku předmětného disciplinárního řízení) se proto

krajský soud i bez námítky žalobce prekluzí zabýval, zejména pak otázkou, zda žalobcem tvrzené vady návrhu na zahájení disciplinárního řízení mohly ovlivnit běh lhůty pro projednání předmětného disciplinárního deliktu a zda před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí tato lhůta marně neuplynula.

11. Právním rámcem institutu zániku práva projednat disciplinární delikt člena ČLK se v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2014, č. j. 3 Ads 106/2013-29, jímž zamítl kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2013, č. j. 78 Ad 6/2011-37. Oba soudy dospěly k závěru, že zákon o ČLK sice otázku zániku práva projednat disciplinární delikt neupravuje, nicméně v § 15 odst. 2 písm. a) zákona o ČLK zmocňuje ČLK k vydávání vlastního disciplinárního řádu, a tudíž je ČLK oprávněna upravit si otázky zániku práva projednat disciplinární delikt člena komory ve svém stanoviském předpise. Dále soudy obou stupňů shodně uvedly, že má-li uplynutí lhůty v předpisech veřejného práva za následek zánik práva (např. práva projednat disciplinární delikt a rozhodnout o něm), jedná se prekluzi (přestože DŘ užívá pojmu promlčení), přičemž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že prekluze je institutem práva hmotného.
12. Disciplinární řád, tj. stanoviský předpis ČLK č. 4, v první větě § 2 odst. 1 stanoví, že *"[d]isciplinární provinění nelze projednat, uplynula-li od jeho spáchání promlčecí doba, jež činí jeden rok."* V posuzované věci byl v žalobou napadeném rozhodnutí vymezen skutek, jehož se měl žalobce dopustit, obdobím od 11. 12. 2014 do 6. 11. 2015, konkrétně daty 11. 12. 2014 (nesprávná aplikace či neaplikace vakcíny Infarix Hexa), 3. 2. 2015 (nesprávná aplikace či neaplikace vakcíny Priorix), 2. 3. 2015 (nepravdivé potvrzení mateřské školy o očkování) a 6. 11. 2015 (nesprávná aplikace či neaplikace vakcíny Hexacima). Žalobou napadené rozhodnutí však bylo vydáno až dne 14. 6. 2019. Podle první věty § 2 odst. 1 DŘ by tak zcela zjevně došlo k projednání deliktu žalobce až po uplynutí stanovené roční prekluzivní doby. V druhé větě uvedeného ustanovení jsou však vyjmenovány skutečnosti, v jejichž důsledku se prekluzivní doba staví. Proto se soud zabýval tím, zda takové skutečnosti v posuzované věci nastaly.
13. Podle § 1 odst. 3 DŘ ve znění účinném do 29. 11. 2015 platilo, že *"řízení podle tohoto disciplinárního řádu se rozumí projednávání stížností orgány komory (dále jen ,řízení') a sestává z:*
 - a) *předběžného šetření, jehož cílem je zjistit, zda řízení případu je v kompetenci komory, zda je přípustné disciplinární řízení a zda je důvod k podání návrhu na jeho zahájení,*
 - b) *disciplinárního řízení, jehož cílem je spravedlivě rozhodnout o návrhu revizní komise na zahájení disciplinárního řízení. V odůvodněných případech může být disciplinární řízení se souhlasem toho, kdo podal stížnost, a lékaře, proti kterému stížnost směřuje, nahrazeno smířčím řízením."*
14. Podle § 2 odst. 1 věty druhé DŘ ve znění účinném do 29. 11. 2015 platilo, že *"běh promlčecí doby se staví:*
 - a) *dnem kdy stížnost, která je podkladem pro řízení, komoře došla,*
 - b) *po dobu trvání předběžného šetření,*
 - c) *po dobu trvání disciplinárního řízení,*
 - d) *po dobu řízení dle § 14,*
 - e) *po dobu, kdy lékař, proti kterému stížnost směřuje, není členem komory,*
 - f) *po dobu, kdy je v téže věci vedeno řízení u jiného orgánu, zejména u orgánu činného v trestním řízení."*

15. DŘ nicméně doznal po podání stížnosti MUDr. N. zásadních změn, které byly vtěleny do novelizace přijaté na XXIX. sjezdu delegátů ČLK, jež nabyla účinnosti dne 30. 11. 2015 a již byly mj. nově vymezeny skutečnosti stavící běh prekluzivní doby.
16. Podle § 1 odst. 3 DŘ ve znění účinném od 30. 11. 2015 platí, že *"řízením podle tohoto disciplinárního řádu se rozumí projednávání stížností orgány komory (dále jen „řízení dle disciplinárního řádu“). Řízení dle disciplinárního řádu je zahájeno dnem, kdy stížnost, která je podkladem pro toto řízení, komoře došla, a končí dnem nabytí právní moci posledního rozhodnutí příslušného disciplinárního orgánu komory o věci samé."*

Podle odst. 4 téhož ustanovení *"v rámci řízení dle disciplinárního řádu probíhá:*

- a) potřebné šetření a opatření ke zjištění, zda došlo k disciplinárnímu provinění a kdo se disciplinárně provinil (dále jen „šetření“), jehož cílem je též zjistit, zda řízení v dané věci je v kompetenci komory, zda je přípustné disciplinární řízení a zda je důvod k podání návrhu na jeho zahájení,*
 - b) disciplinární řízení, jehož cílem je spravedlivě rozhodnout o návrhu revizní komise na zahájení disciplinárního řízení."*
17. Podle § 2 odst. 1 DŘ ve znění účinném od 30. 11. 2015 platí, že *"běh promlčecí doby se staví:*
 - a) po dobu trvání řízení dle disciplinárního řádu, a to ode dne, kdy stížnost nebo podnět byly doručeny komoře nebo kdy komora zahájila řízení dle disciplinárního řádu z vlastního podnětu, přičemž promlčecí doba neběží až do dne konečného pravomocného vyřízení věci,*
 - b) po dobu, kdy lékař, proti kterému stížnost směřuje, není členem komory,*
 - c) po dobu, kdy je v téže věci vedeno řízení u jiného orgánu, zejména u orgánu činného v trestním řízení."*
 18. Z citovaných ustanovení vyplývá, že „řízení podle DŘ“, tj. projednávání stížností orgány komory, má dvě fáze. První z nich se odehrává před revizními komisemi okresních sdružení ČLK, přičemž DŘ ve znění účinném od 29. 11. 2015 ji nazýval „předběžným šetřením“, zatímco nové znění ji nazývá toliko „šetřením“. Účelem této fáze řízení je zjistit, zda je řízení v dané věci v kompetenci ČLK, zda je přípustné disciplinární řízení a zda je důvod k podání návrhu na jeho zahájení. Druhá fáze se v obou zněních DŘ nazývá „disciplinárním řízením“, probíhá před čestnými radami okresních sdružení ČLK, popř. ve vymezených případech před Čestnou radou ČLK a je zahájena podáním návrhu na zahájení disciplinárního řízení zmíněnou revizní komisí.
 19. Porovnáním obou znění uvedených ustanovení však soud zjistil, že zatímco DŘ ve znění účinném do 29. 11. 2015 neobsahoval výslovné vymezení počátku a konce celého „řízení podle DŘ“, znění účinné od 30. 11. 2015 již takové vymezení obsahuje. Tuto změnu v DŘ ve znění účinném od 30. 11. 2015 pak provází také změna ve vymezení skutečností stavících běh prekluzivní lhůty. Zatímco totiž DŘ ve znění účinném do 29. 11. 2015 vycházel zřetelně z procesní oddělenosti obou fází celého řízení, čemuž odpovídala i konstrukce § 2 odst. 1 DŘ označující za skutečnost představující překážku běhu samostatně den podání stížnosti, samostatně předběžné šetření, samostatně disciplinární řízení a samostatně řízení podle § 14 DŘ, po poslední novelizaci pojímá DŘ celý proces projednávání stížnosti jako celek a výslovně v § 1 odst. 3 vymezuje počátek řízení podle DŘ dnem, kdy došla ČLK stížnost, a konec dnem nabytí právní moci posledního rozhodnutí příslušného disciplinárního orgánu o věci samé. Tomu pak odpovídá i výše citovaná nová formulace § 2 odst. 1 písm. a) DŘ, která za překážku běhu prekluzivní doby

označuje řízení podle DŘ jako celek, tj. ode dne podání stížnosti až po právní moc posledního rozhodnutí ve věci samé.

20. Jelikož novela DŘ účinná od 30. 11. 2015 žádné přechodné ustanovení neobsahovala a nová právní úprava zjevně mohla způsobit, že k zániku práva stíhat disciplinární delikt lékaře dojde až po delším čase v porovnání s úpravou předchozí, považuje krajský soud za nezbytné vyjasnit, které znění DŘ bylo pro posuzovaný případ relevantní. Orgány žalované se ve svých rozhodnutích k otázce střetu obou úprav nevyjádřily, resp. v žádném z rozhodnutí výslovně neuvedly, podle jakého znění DŘ v řízení postupovaly.
21. V minulosti Ústavní soud dovodil, že čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, přičemž pozdějšího zákona se použije, jen je-li to pro pachatele příznivější, dopadá i na správní trestání (viz nálezy ze dne 13. 6. 2002 sp. zn. III. ÚS 611/01 (N 75/26 SbNU 253) a ze dne 11. 7. 2007 sp. zn. II. ÚS 192/05 (N 110/46 SbNU 11). Shodně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2004 č. j. 6 A 126/2002-27 (č. 461/2005 Sb. NSS).
22. V nálezu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19 se Ústavní soud zabýval výkladem pojmu "trestnost" a dospěl k závěru, že úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny. Nová právní úprava, která může způsobit, že k promlčení dojde až po delším čase v porovnání s úpravou předchozí, v sobě dle Ústavního soudu nutně nese náhled, že zákonodárce nově pojímá spáchaný čin závažněji, stanovil-li úpravu, která umožní zánik trestnosti uplynutím delšího časového úseku v porovnání s předchozí úpravou, a tudíž se tak v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny může díť jen pro činy spáchané po účinnosti úpravy, jež přinesla zpřísnění trestnosti, nikoli pro činy spáchané před její účinností. Z tohoto důvodu Ústavní soud zrušil přechodné ustanovení (§ 112 odst. 2 větu první) zákona o odpovědnosti za přestupky pro jeho rozpor s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny.
23. Krajský soud tudíž dospěl k závěru, že na posuzovaný případ je třeba použít ustanovení § 2 DŘ, modifikující běh prekluzivní lhůty, ve znění účinném v době spáchání deliktu, tj. ve znění účinném do 29. 11. 2015.
24. Interpretací § 2 DŘ ve znění účinném do 29. 11. 2015 se zabýval Krajský soud v Ostravě ve výše zmíněném rozsudku ze dne 28. 11. 2013, č. j. 78 Ad 6/2011-37, v němž uvedl: „Krajský soud proto dospívá k závěru, že předběžné šetření podle disciplinárního řádu – jakkoli je automatickou reakcí orgánů žalované na doručenou stížnost – je ve smyslu § 46 správního řádu řízením z moci úřední. K řádnému řízení podle disciplinárního řádu je proto třeba tomu, vůči němuž má být případné disciplinární řízení vedeno, takové řízení oznámit. Dnem rozhodným pro počátek stavění běhu promlčecí lhůty dle § 2 odst. 1 písm. b) disciplinárního řádu je proto den, kdy se ten, vůči němuž má být případné disciplinární řízení vedeno, o vedení předběžného šetření dozvěděl. Předběžné šetření je pak podle nadpisu § 7 disciplinárního řádu ukončeno „rozhodnutím“ revizní komise okresního sdružení žalované o ukončení předběžného šetření...Ust. § 7 disciplinárního řádu totiž rozlišuje mezi „rozhodnutím“ revizní komise okresního sdružení žalované a návrhem na zahájení disciplinárního řízení. Revizní komise totiž podle první věty § 7 odst. 4 disciplinárního řádu „rozhodne“ o jakémkoli z možných postupů ve věci, rozhodnutím ve smyslu formalizovaného aktu je však podle § 7 odst. 5 disciplinárního řádu jen rozhodnutí o nezahajování disciplinárního řízení, rozhodnutí o přerušení řízení či rozhodnutí o zastavení řízení. Naopak pro případ závěru revizní komise okresního sdružení

žalované o potřebě podat návrh na zahájení disciplinárního řízení vyplývá z ust. § 7 odst. 4 písm. a) disciplinárního řádu, že takový návrh bude podán až následně po přijetí „rozhodnutí“ revizní komise okresního sdružení žalované (rozhodnutí samotné návrhem není). Disciplinární řízení je pak z logiky věci a konstrukce § 8 disciplinárního řádu zahájeno až doručením návrhu na zahájení disciplinárního řízení čestné radě okresního sdružení žalované (nebo podle § 13 disciplinárního řádu čestné radě žalované). Proto krajský soud uzavírá, že rozhodnutí revizní komise okresního sdružení žalované o potřebě podání návrhu na zahájení disciplinárního řízení není samo o sobě rozhodnutím ve smyslu formalizovaného úkonu správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší či závazně deklarují práva a povinnosti určité osoby, příp. se rozhoduje o procesních otázkách (§ 67 odst. 1 správního řádu), ale pouze neformálním závěrem projednání v revizní komisi okresního sdružení žalované. Současně se však jedná o jediný úkon, který v případě závěru revizní komise okresního sdružení žalované o potřebě podat návrh na zahájení disciplinárního řízení nazývá ust. § 7 disciplinárního řádu „rozhodnutím“. Jestliže je tedy podle nadpisu § 7 disciplinárního řádu předběžné šetření ukončeno „rozhodnutím“, pak se v terminologii tohoto ustanovení musí jednat právě o tento neformální závěr projednání v revizní komisi okresního sdružení žalované. Přijetím takového závěru je tedy předběžné řízení skončeno.“

25. Vycházejí z těchto závěrů, které potvrdil i Nejvyšší správní soud, lze za rozhodné pro běh lhůty dle § 2 odst. 1 DŘ považovat v posuzované věci následující okamžiky: Pro počátek běhu lhůty pro projednání disciplinárního deliktu a rozhodnutí o něm jsou rozhodné dny 11. 12. 2014, 3. 2. 2015, 2. 3. 2015 a 6. 11. 2015, v nichž se měl žalobce dopustit vytýkaných jednání. Roční prekluzivní lhůty k projednání disciplinárního deliktu začaly žalované běžet vždy den následující.
26. První překážkou běhu lhůty byl dle § 2 odst. 1 písm. a) DŘ den podání stížnosti, za který lze považovat v posuzované věci až den 12. 10. 2015, kdy došlo žalované podání, jímž žalobce svou původní stížnost ze dne 2. 10. 2015 odůvodnil. Stížnost doručená žalované dne 2. 10. 2015 byla zcela nekonkrétní, neboť stěžovatel v ní sice označil, že lékař, na jehož postup si stěžuje, je žalobce, avšak za vytýkané jednání označil toliko „provedení lékařského vyšetření nezl. dcery A. dne 1. 10. 2014“, tudíž tato stížnost nebyla způsobilá přerušit běh lhůty pro projednání disciplinárního deliktu, který byl posléze popsán v rozhodnutí žalované. Podání stížnosti dne 12. 10. 2015 stavělo běh prekluzivní lhůty na tento jeden den (pozn. pochopitelně s výjimkou lhůty pro projednání provinění, jehož se měl žalobce dle napadeného rozhodnutí dopustit až po dni podání této stížnosti dne 6. 11. 2015).
27. Další překážkou běhu lhůty bylo dle § 2 odst. 1 písm. b) DŘ trvání předběžného šetření, což byl v souladu s výše uvedeným výkladem časový úsek vymezený dnem doručení stížnosti žalobci a dnem, kdy Revizní komise OS ČLK v Břeclavi dospěla k „rozhodnutí“ o potřebě podat návrh na zahájení disciplinárního řízení s žalobcem, tj. kdy ve smyslu § 7 odst. 4 DŘ rozhodla o schválení návrhu svého pověřeného člena k podání návrhu na zahájení disciplinárního řízení. V posuzované věci se jednalo o období od 17. 11. 2015 (dřívější datum doručení stížnosti žalobci není obsahem spisu prokázáno) do 3. 12. 2015, kdy Revizní komise OS ČLK v Břeclavi vyhotovila návrh na zahájení disciplinárního řízení, čímž jednoznačně deklarovala svou vůli, že je třeba přejít do další fáze řízení, tj. podat návrh na zahájení disciplinárního řízení (procedura předkládání návrhu pověřeného člena revizní komise celé revizní komisi a schvalování tohoto návrhu není v předloženém spise zdokumentováno). Jedná se tak o deklaraci neformálního závěru projednání v Revizní

komisi OS ČLK v Břeclavi, jehož přijetím bylo ukončeno předběžné šetření. Revizní komise tak totiž vyjádřila své „rozhodnutí“ ukončit předběžné šetření s tím, že je třeba vést s žalobcem disciplinární řízení. Prekluzivní lhůta pro projednání disciplinárního provinění žalobce tak byla stavěna na 16 dní.

28. Další překážkou běhu lhůty pak mělo být dle § 2 odst. 1 písm. c) DŘ disciplinární řízení samotné, které bylo zahájeno dnem doručení návrhu na zahájení disciplinárního řízení Čestné radě OS. Ačkoli doklad o tomto doručení ve spise obsažen není, Čestná rada OS v rozhodnutí ze dne 8. 2. 2016 uvedla, že návrh obdržela dne 15. 12. 2015.
29. Krajský soud v Ostravě se v citovaném rozsudku ve věci sp. zn. 78 Ad 6/2011 zabýval otázkou, jaké náležitosti musí návrh na zahájení disciplinárního řízení splňovat, aby jeho podání mělo účinek stavení prekluzivní doby pro projednání disciplinárního deliktu, jelikož zjistil, že zákon o ČLK ani DŘ žádné obsahové náležitosti návrhu explicitně nestanoví (v § 14 odst. 2 písm. c) zákona o ČLK je uvedeno pouze to, že *revizní komise okresního sdružení podává návrh na zahájení disciplinárního řízení*). Krajský soud přitom dospěl k závěru, který následně aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2014, č. j. 3 Ads 106/2013-29, a vyjádřil jej takto: *„I při nejmírnějších požadavcích na náležitosti návrhu na zahájení disciplinárního řízení [§ 14 odst. 2 písm. c) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře] musí být v návrhu alespoň v hrubých rysech vylíčen skutek - jednání, v němž je spatřován disciplinární delikt tak, aby tento skutek nebylo možno zaměnit s jiným. Účinky ve vztahu k běhu doby pro zánik práva disciplinární delikt projednat pak může mít jen takový návrh, který obsahuje aspoň tuto esenciální náležitost, jinak se jedná o návrh zmatečný. V případě následného odstranění této vady návrhu má pak vliv na běh uvedené lhůty až podání návrhu řádného (odstranění vad návrhu).“*
30. V odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl: *„Popis skutku jako nutná náležitost návrhu na zahájení disciplinárního řízení má svůj význam - jednak je nezbytné, aby měl disciplinárně (kárně) obviněný možnost se k obvinění vyjádřit (a to nelze bez toho, aby věděl, za co je vlastně disciplinárně stíhán), jednak je ale také kladen důraz na to, aby osoba nemohla být výrokem rozhodnutí o vině potrestána za skutky, které nebyly předmětem samotného kárného (resp. disciplinárního) návrhu. Tak například v případě kárných žalob advokátů Vrchní soud v Praze v roce 1997 judikoval, že "[k]árný senát kárné komise České advokátní komory nemůže uznat kárně stíhaného advokáta vinným skutkem, pro který nebyla podána kárná žaloba, a uložit mu za něj trest (§ 27 zákona č. 128/1990 Sb., o advokacii), byť i se současným potrestáním za jiné skutky, pro které žaloba podána byla" (rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 12. 1997, čj. 6 A 208/95-57). Ačkoliv disciplinární řád stěžovatelky neobsahoval žádné ustanovení o tom, jaké podstatné náležitosti má návrh na zahájení disciplinárního řízení obsahovat, podle § 8 disciplinárního řádu se návrh na zahájení disciplinárního řízení zasílá lékaři, proti kterému návrh směřuje, tento lékař má právo písemně se k němu vyjádřit. Pokud návrh není dostatečný ve smyslu popisu skutku, který se stal (ačkoliv žalobkyně o skutku ví již ze zaslané stížnosti ve fázi předběžného šetření), nemá možnost adekvátně hájit svá práva. Přesné vymezení skutku, pro který je vedeno disciplinární řízení má význam i pro dodržení zásady ne bis in idem, vyjádřené mimo jiné i negativní podmínkou řízení - překážkou litispendence, která brání, aby bylo zahájeno řízení, pokud v téže věci probíhá řízení u jiného správního orgánu.“*

31. S citovanými závěry a jejich odůvodněním se krajský soud zcela ztotožňuje a po jejich aplikaci na posuzovaný případ dospívá k závěru, že návrh na zahájení disciplinárního řízení ze dne 3. 12. 2015 popsaným požadavkům v žádném případě nedostál.
32. Jak již soud popsal výše, vymezila Revizní komise OS ČLK v Břeclavi v návrhu na zahájení disciplinárního řízení skutek tak, že „*postup při očkování dítěte – A. N., nar. X, nebyl správný*“. Takové vymezení skutku zcela nepochybně neposkytlo žalobci informaci o tom, za co konkrétně z toho, co uvedl stěžovatel MUDr. N. ve stížnosti, má být vlastně disciplinárně stíhán. Za dostatečné ve vztahu k vymezení skutku nelze považovat ani další skutečnosti, které uvedla revizní komise v odůvodnění návrhu, v němž bodově shrnula obsah stížnosti takto: „*Obsahem stížnosti, adresované České lékařské komoře je: 1) neposkytnutí náležité zdrav. péče a jejího zanedbání ve věci očkování v rozporu s vyhláškou 537/2006, 2) neposkytnutí náležité zdravotní péče a způsobení prodlení ve věci očkování, 3) podezření na nesprávnou aplikaci nebo neaplikování vůbec, 4) nedbalé provedení vyšetření, 5) nedbalé vedení dokumentace, 6) vystavení nepravdivé lékařské zprávy, 7) neznalost postupu lege artis, 8) porušení Etického kodexu.*“ Uvedené shrnutí je totiž spíše náznakem právní kvalifikace skutečností ve stížnosti uvedených (samotná konkrétní právní kvalifikace popsaného jednání absentuje), než jejich skutkovým vymezením. Revizní komise neuvedla, jak konkrétně měl žalobce neposkytnout nezl. A. náležitou zdravotní péči, jak konkrétně měl porušit postup při očkování vymezený vyhláškou č. 537/2006 Sb., kdy a jak způsobil prodlení v očkování, kterou vakcínu měl nezl. A. nesprávně či vůbec aplikovat, které vyšetření provedl nedbale a v čem tato nedbalost spočívala, v jakém ohledu byla nedostatečná jím vedená zdravotnická dokumentace, kterou lékařskou zprávu měl žalobce vystavit nepravdivě a v čem její nepravdivost spočívala, ani v čem konkrétně měla spočívat neznalost postupu lege artis a porušení Etického kodexu. Skutečnost, že stížnost samotná byla žalobci doručena a že se k ní vyjadřoval, není z hlediska řádnosti obsahu návrhu na zahájení disciplinárního řízení podstatná.
33. Další významnou skutečností pro posouzení věci je, že revizní komise v předmětném návrhu dále uvedla: „*RK dává částečně za pravdu stěžovateli v bodech 1, 2, 7 a 8. V ostatních bodech se provinění neprokázalo. Ad 3/ nelze prokázat. Ad 4/standardní vyšetření. Ad 5/ standardní vedení dokumentace. Ad 6/ neprokázání, protože existuje dodatek, ve kterém upozorňuje na neúplné očkování vedení školky. Revizní komise OS ČLK v Břeclavi tedy sice celý dokument nazvala „návrhem na zahájení disciplinárního řízení“, avšak ve čtyřech z osmi bodů, které náznakem vymezila, fakticky vyslovila závěr, že je žalobce nevinný, popř. jeho vinu nelze prokázat, což je však důvodem pro vydání rozhodnutí o nezahájení disciplinárního řízení ve smyslu § 7 odst. 4 písm. b), bod ba) a bb) DŘ a nikoli k podání návrhu na jeho zahájení. Návrh na zahájení disciplinárního řízení ze dne 3. 12. 2015 tak nejenže neobsahoval dostatečně konkrétní a podrobné vymezení skutku, nýbrž byl obsahově zcela vnitřně rozporný a nelze z něj jednoznačně určit, zda vůbec Revizní komise OS ČLK v Břeclavi návrh na zahájení disciplinárního řízení pro „3) podezření na nesprávnou aplikaci nebo neaplikování vůbec, 4) nedbalé provedení vyšetření, 5) nedbalé vedení dokumentace, 6) vystavení nepravdivé lékařské zprávy“ podala, tj. zda tyto tvořily součást návrhu či nikoli. S ohledem na obsah celého návrhu se krajský soud přiklání k závěru, že skutek vymezený jako „postup při očkování dítěte – A. N., nar. X, nebyl správný“ zahrnoval pouze podezření na „1) neposkytnutí náležité zdrav. péče a jejího zanedbání ve věci očkování v rozporu s vyhláškou 537/2006, 2) neposkytnutí náležité zdravotní péče a způsobení prodlení ve věci očkování, 7) neznalost postupu lege artis a 8) porušení Etického kodexu.“ Ostatní zmíněná podezření označila revizní komise za neprokázaná (Ad 3/a Ad*

6/) anebo za nedůvodná (Ad 4/a Ad 5/), a tedy zřetelně jejich vyšetřování uzavřela a v tomto smyslu je do návrhu na zahájení disciplinárního řízení již nezahrnula.

34. Čestná rada OS měla za popsaneho stavu věc Revizní komisi OS ČLK v Břeclavi vrátit a požadovat vypracování nového návrhu na zahájení disciplinárního řízení, které by obsahovalo řádné vymezení skutku (jak to např. učinila Čestná rada ČLK ve věci řešené rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2013, č. j. 78 Ad 6/2011-37). To však Čestná rada OS neučinila a dne 4. 2. 2016 o podaném návrhu věcně rozhodla, přičemž skutek, pro který mělo být disciplinární řízení proti žalobci zahájeno, vymezila toliko tak, že „*postup při očkování dítěte – A. N., nar. X, nebyl správný*“, neuvedla žádnou právní kvalifikaci konkrétního disciplinárního provinění, z jehož spáchání měl být žalobce obviněn, uzavřela však, že se žalobce (blíže neurčeného) disciplinárního provinění nedopustil.
35. Krajský soud tudíž uzavírá, že neobsahoval-li návrh na zahájení disciplinárního řízení dostatečné vymezení skutku, z něhož byl žalobce obviněn, nemohl takový návrh účinně pozastavit běh prekluzivní lhůty pro projednání disciplinárního deliktu. Ve vztahu k disciplinárním proviněním, která měla dle žalobou napadeného rozhodnutí spočívat v nesprávné aplikaci či neaplikaci vakcín ve dnech 11. 12. 2014 a 3. 2. 2015, jakož i ve vztahu k disciplinárnímu provinění, které mělo dle žalobou napadeného rozhodnutí spočívat ve vystavení nepravdivého potvrzení o očkování pro mateřskou školu dne 2. 3. 2015, tak prekluzivní lhůta pro jejich projednání uplynula koncem roku 2015, resp. února či března 2016, neboť kromě výše uvedeného 1 dne, kdy byla podána stížnost, a 16 dnů, po které trvalo předběžné šetření u Revizní komise OS ČLK v Břeclavi, žádná další skutečnost stavící její běh před jejím uplynutím nenastala. Řádně nezahájené disciplinární řízení nemohlo účinky stavení prekluzivní lhůty ve smyslu § 2 odst. 1 písm. c) DŘ vyvolat.
36. Prekluzivní lhůta pro projednání orgány žalované však uplynula koncem roku 2016 i ve vztahu k poslednímu dílčímu jednání žalobce, k němuž mělo dle žalobou napadeného rozhodnutí dojít dne 6. 11. 2015 nesprávnou aplikací či neaplikací vakcíny Hexacima. Krajský soud předně opětovně zdůrazňuje, že k tomuto jednání mělo dojít až po podání stížnosti MUDr. N., na jejíž obsah návrh na zahájení disciplinárního řízení ze dne 3. 12. 2015 odkázal, a tudíž ani logicky pro toto jednání nemohlo být disciplinární řízení zahájeno, přičemž k žádnému rozšíření či zpřesnění návrhu ze strany Revizní komise OS ČLK v Břeclavi nedošlo.
37. K dalšímu postupu orgánů žalované v řízení krajský soud uvádí, že rozhodnutí Čestné rady OS ze dne 4. 2. 2016 (vyhotovené dne 8. 2. 2016) o nevině žalobce se stalo v souladu s § 11 odst. 5 DŘ pravomocným dnem, kdy marně uplynula patnáctidenní lhůta stanovená v § 11 odst. 2 DŘ pro podání odvolání, jež byl oprávněn podat § 11 odst. 1 DŘ žalobce nebo pověřený člen revizní komise. Jelikož z obsahu správního spisu vyplývá, že rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce dne 27. 2. 2016, uplynula lhůta k podání odvolání dne 14. 3. 2016. Stěžovatel MUDr. N. byl proti rozhodnutí Čestné rady OS oprávněn podat toliko námitku, jež však dle § 11 odst. 1 DŘ neměla odkladný účinek, toliko založila povinnost Čestné rady ČLK rozhodnout o ní v řízení podle § 14 odst. 1 DŘ (viz poslední věta § 11 odst. 1 DŘ), které plní funkci jakéhosi „přezkumného“ řízení pravomocných rozhodnutí. To Čestná rada ČLK učinila a s odkazem na § 14 odst. 1 písm. a) DŘ rozhodnutím ze dne 9. 9. 2017 zrušila rozhodnutí Čestné rady OS ze dne 8. 2. 2016 a vrátila věc k novému projednání a rozhodnutí, aniž by se však pozastavila nad tím, že není jasné vymezeno, pro jaké disciplinární provinění žalobce (skutkově ani právně) se vlastně

řízení vede. Čestná rada ČLK v rozhodnutí dokonce uvedla, že dosavadní zjištění nasvědčují tomu, že žalobce očkovaní nezl. A. neprovedl anebo je provedl nesprávně, ačkoli, jak soud uvedl výše, Revizní komise OS ČLK v Břeclavi, jež byla legitimována k podání návrhu na zahájení disciplinárního řízení, v návrhu uzavřela, že neprovedení očkovaní nelze prokázat, a proto pro uvedené jednání návrh na zahájení disciplinárního řízení vůbec nepodala.

38. Nové rozhodnutí Čestné rady OS ze dne 6. 12. 2017 se co do vymezení skutku i jeho právní kvalifikace zcela shodovalo s prvním rozhodnutím ze dne 8. 2. 2016. I toto rozhodnutí se stalo v důsledku nepodání odvolání pravomocným. Následně Čestná rada ČLK v opětovném řízení podle § 14 DŘ vyvolaném námitkou stěžovatele MUDr. N. proti rozhodnutí Čestné rady OS ze dne 6. 12. 2017 ve druhém zrušujícím rozhodnutí ze dne 14. 4. 2018, odkazujícím na § 14 odst. 1 písm. c) DŘ, rovněž nevymezila, pro jaký skutek byl žalobce disciplinárně stíhán a toliko odkázala na návrh ze dne 3. 12. 2015 (pozn. v rozhodnutí nesprávně uvedla 3. 10. 2015) a na rozhodnutí Čestné rady OS ze dne 8. 12. 2016 (pozn. v rozhodnutí nesprávně uvedla 8. 12. 2015), a nevymezila ani právní kvalifikaci disciplinárního provinění, kterého se měl žalobce dopustit. To vše navzdory tomu, že Čestná rada ČLK usoudila, že byly splněny podmínky pro postup podle § 14 odst. 1 písm. c) DŘ, který jednoznačnost v právní kvalifikaci skutku předpokládá.
39. Následně Čestná rada ČLK pokračovala v řízení, které však nebylo zahájeno řádným návrhem, jenž by vymezoval skutek tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným a zejména, aby umožnil žalobci účinnou obranu proti obvinění. Na tuto skutečnost dokonce, jak soud uvedl výše v přehledu obsahu správního spisu, žalobce podáním ze dne 30. 7. 2018 Čestnou radu ČLK upozornil a požádal, aby vzhledem k nepřehlednosti četných podání MUDr. N. a rozsáhlosti spisu žádá o zaslání přesného, srozumitelného a úplného obvinění, se kterým by se rád seznámil s dostatečným předstihem, neboť z dosavadní nepřehledné dokumentace není s to ani rozlišit, co je mu konkrétně kladeno za vinu a co jsou pouze argumenty na podporu tohoto obvinění. Čestná rada ČLK v reakci na tuto žádost odkázala žalobce na zcela nekonkrétní, vnitřně rozporný, a tudíž zmatečný návrh revizní komise ze dne 3. 12. 2015, který mu opětovně zaslala. Z uvedeného krajský soud dovozuje, že i kdyby byla roční prekluzivní lhůta pozastavena dle § 2 odst. 1 písm. d) DŘ po dobu průběhu řízení dle § 14 DŘ, nutně marně uplynula nejpozději během řízení vedeného před Čestnou radou ČLK, které skončilo až v červnu 2019 a nebylo pro nezpůsobilost návrhu ze dne 3. 12. 2015 řádně zahájeno.
40. Žalobce se v posuzované věci dozvěděl, jaký konkrétní skutek s jakou právní kvalifikací orgány žalované v jeho jednání spatřují teprve po třech a půl letech od podání stížnosti MUDr. N. z žalobou napadeného rozhodnutí. Jelikož od ukončení předběžného šetření dne 3. 12. 2015 nenastala žádná překážka, která by účinně běh prekluzivní lhůty pro projednání disciplinárního řízení stavěla, bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno až po uplynutí lhůty stanovené v § 2 DŘ, tj. po zániku odpovědnosti žalobce za předmětný disciplinární delikt.
41. Ačkoli v důsledku výše rozvedeného závěru pozbylo význam zabývat se uplatněnými žalobními body, krajský soud považuje za nezbytné vyjádřit se alespoň k důvodnosti žalobního bodu, jímž žalobce vytknul žalované porušení práva na spravedlivý proces a trahováním případu k Čestné radě ČLK. Jak krajský soud popsál výše, Čestná rada ČLK se poprvé seznámila s případem v červnu 2016, kdy jí byla předložena k posouzení námitka stěžovatele MUDr. N. proti rozhodnutí Čestné rady OS ze dne 8. 2. 2016. Čestné radě

ČLK byl předložen celý spis, obsahující již v dané době řadu posudků a odborných vyjádření, Čestná rada ČLK obstarala posudek Vědecké rady ČLK a uskutečnila ve věci ústní jednání. Řízení podle § 14 DŘ však neukončila rozhodnutím podle § 14 odst. 1 písm. c) DŘ, tj. zrušením rozhodnutí Čestné rady OS a převedením řízení před Čestnou radu ČLK, nýbrž vrátila věc zpět Čestné radě OS dle § 14 odst. 1 písm. a) DŘ. V rozhodnutí ze dne 9. 9. 2017 přitom Čestná rada ČLK vyslovila, že odborné posudky a obsah výpovědi žalobce momentálně nasvědčují tomu, že žalobce nejednal na náležité odborné úrovni a očkování nezl. A. neprovedl, anebo je provedl zcela nesprávně. Čestná rada ČLK tedy byla srozuměna s tím, že se jedná o případ možného porušení povinnosti řádně očkovat a vyslovila i předběžný závěr o tom, že se žalobce nesprávného postupu dopustil, přesto neseznala, že by se jednalo o případ disciplinárního provinění proti povinnostem stanoveným v § 9 odst. 2 písm. a) ČLK, jenž by měla pro jeho závažnost projednat sama a neponechat jeho projednání na Čestné radě OS. K tomuto závěru dospěla Čestná rada ČLK až poté, co jí byla věc předložena opětovně s námitkou stěžovatele MUDr. N. proti novému rozhodnutí Čestné rady OS ze dne 6. 12. 2017, jímž byl žalobce opětovně shledán nevinným. Teprve rozhodnutím ze dne 14. 4. 2018 zvolila Čestná rada ČLK postup podle § 14 odst. 1 písm. c) DŘ a atrahovala řízení k sobě. Převedení řízení před Čestnou radu ČLK rozhodnutím ze dne 14. 4. 2018 tedy zřetelně nebylo důsledkem vyhodnocení závažnosti předmětného deliktu spočívající v celospolečenském významu otázky řádného očkování, neboť tento závěr by Čestná rada ČLK musela učinit již v prvním kole přezkumu, nýbrž důsledkem toho, že Čestná rada OS nerozhodla o věci dle představ Čestné rady ČLK. Popsaný postup Čestné rady ČLK tak dle závěru soudu nebyl v souladu s právem žalobce na spravedlivý proces. I z tohoto důvodu by tak soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí Čestné rady ČLK zrušit.

IV. Závěr a náklady řízení

42. Marné uplynutí lhůty pro projednání disciplinárního deliktu je skutečnost, kterou měla zohlednit již žalovaná, a neučinila-li tak, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
43. Krajský soud proto napadené rozhodnutí zrušil a – nemaje podle s. ř. s. jiné volby – věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm bude na příslušných orgánech žalované, aby řádně procesně reagovaly na zánik práva předmětný skutek projednat a o něm rozhodnout. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku jsou orgány žalované vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalované na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 9 300 Kč za 3 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsí žaloby a sepsí repliky, přičemž odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 900 Kč, tj. 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT.
45. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit

náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 30. listopadu 2020

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu